

James Corbett: Být příčetný v šílené společnosti - Projekce psychopatů

- CZ24 News | 28. března 2023

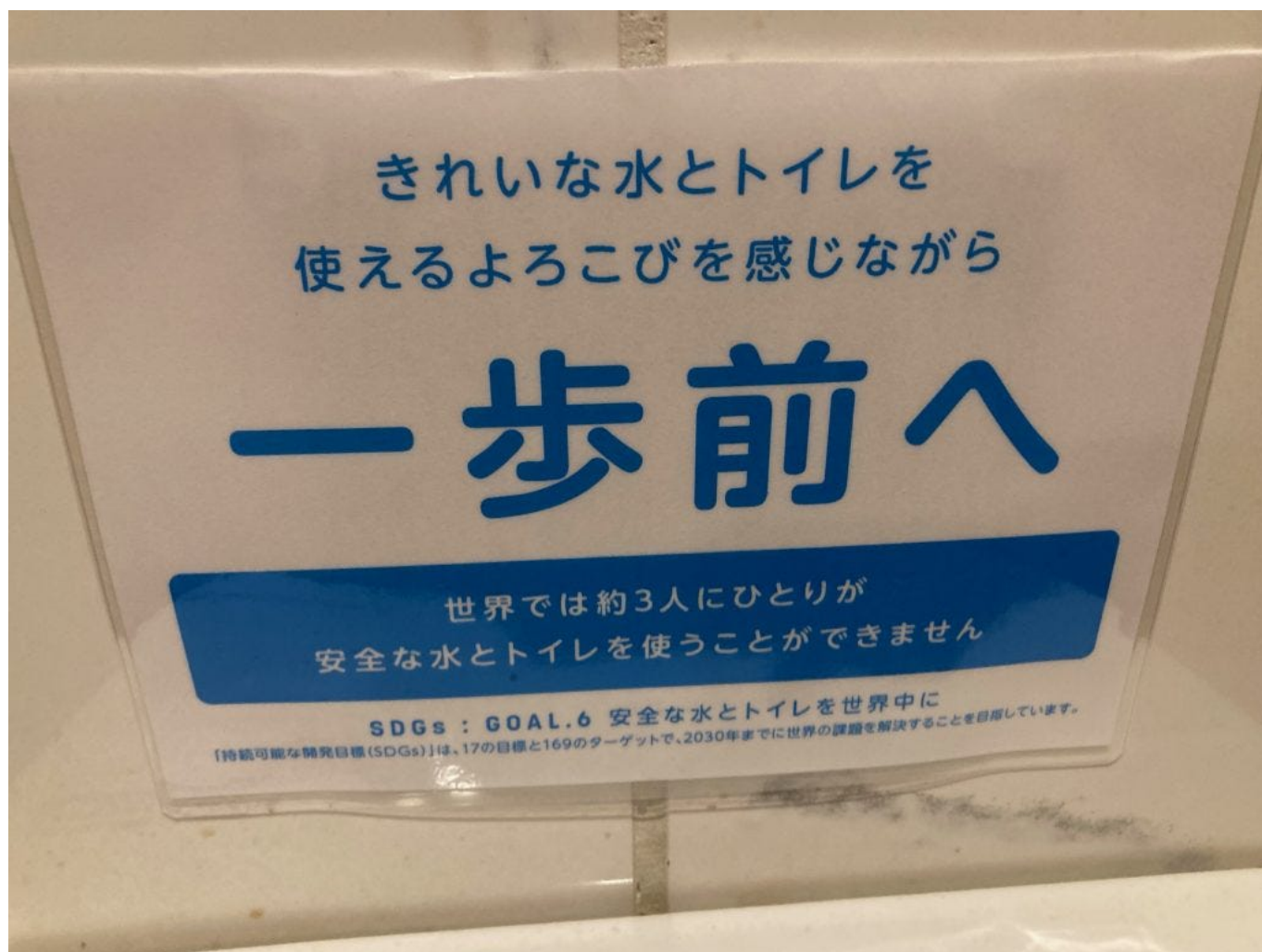
Ti, kdo mají v rukou psychologickou zbraň proti všem případným nespokojencům, jsou sami hnáni psychopatologickou poruchou... jsou to ti, kdo jsou v pozicích moci jak v politice tak v korporacích.

V prvním díle tohoto seriálu o nesouhlasu k šílenství jsem popsal špinavé detaily „ozbrojování psychologie“ a uvedl, jak se psychiatrická profese stala nástrojem k potlačování a marginalizaci politického disentu.

Ve druhém díle tohoto seriálu „Šílení konspirační teoretici“ jsem podrobně popsal, jak je konspirační teoretizování patologizováno jako duševní porucha a jak je tato falešná diagnóza využívána k ospravedlnění nuceného psychiatrického zadržování a medikace pravdivých zastánců 11. září a odpůrců COVIDu.

Tento týden se budu zabývat velkou ironií situace, v níž se nacházíme: ti, kdo mají v rukou psychologickou zbraň proti všem případným nespokojencům, jsou *sami* hnáni psychopatologickou poruchou....

Být příčetný v šílené společnosti

Pokud čtete tento článek, je pravděpodobné, že už víte, jak šílená naše společnost může být.

Možná jste si poprvé uvědomili, že s naším světem není něco v pořádku, když jste si všimli rozporu mezi tím, čemu většina lidí skutečně věří – například že JFK byl zavražděn v důsledku spiknutí – a tím, co se od vás očekává ve „slušné“ společnosti – totiž že Warrenova komise přišla celé věci na kloub a že každý, kdo její závěry zpochybňuje, je bláznivý konspirační teoretik.

Nebo vás možná napadlo, když jste v [pořadu 60 minut](#) slyšeli bývalou ministryni zahraničí USA Madeleine Albrightovou [bezstarostně prohlásit](#), že smrt půl milionu iráckých dětí v kampani ministerstva zahraničí proti Saddámu Husajnovi „stála za to“.

Nebo jste možná stejně jako miliony dalších lidí na celém světě začali pochybovat o zdravém rozumu naší společnosti, když jste viděli šílenství posledních tří let, kdy vlády zavírají lidi do svých domovů, vystavují nejchudší z nás hladu a ve jménu „veřejného zdraví“ vnucují miliardám lidí dosud nepoužité lékařské zákroky.

I já jsem zažil takové okamžiky uvědomění. A když cítím frustraci, která pramení z toho, že si uvědomuji, jak zvrácený a nemocný svět může být, často si vzpomenu na [slavný výrok](#) Jiddy Krišnamurtiho: „Být dobře přizpůsoben hluboce nemocné společnosti není měřítkem zdraví.“

Ale také jsem zjistil, že si na šílenství této nemocné společnosti po nějaké době zvyknete. Vlastně to začnete očekávat.

Politici samozřejmě veřejnosti vždy lžou.

Samozřejmě, že ti, kdo jsou u moci, by pro dosažení svých cílů ani nemrkli, kdyby měli zabít tisíce svých spoluobčanů, nemluvě o nespočetných milionech na Blízkém východě.

Samozřejmě, že si vymyslí falešný podvod, aby zavedli stát biologické bezpečnosti, a samozřejmě to nemá nic společného s udržením zdraví lidí.

Jakmile prohlédnete lži a uvědomíte si, jak hluboce nemocná je naše společnost, ukáže se, že už vás nešokují velké věci. Jsou to maličkosti.

Stejně jako [nápis nahore](#). Je umístěný nad pisoárem na toaletě v mé místní kavárně a je to dost běžný nápis na pánských toaletách tady v Japonsku. Nabádá čtenáře, aby udělali „jeden krok vpřed“, protože i tady v Japonsku, navzdory [pověsti](#) Japonska jako země [posedlé čistotou](#), mohou být muži občas neopatrní a pisoár minout. To však nebylo to, co mě zaujalo.

Ne, na této ceduli mě zaujal odkaz na cíle udržitelného rozvoje: CÍL 6. Uznávám, že většina lidí v Japonsku by se nad touto prosbou dvakrát nezamyslela. Ale pro mě to byla jedna z těch malých, ale neuvěřitelně ostrých připomínek nemocnosti naší společnosti.

Pro ty, kdo to doma nesledují, „SDGs“ je zkratka pro „Cíle udržitelného rozvoje“, „transformační cíle a úkoly“, které OSN [vypustila do světa v roce 2015](#) v rámci své „[Agendy 2030 pro udržitelný rozvoj](#)“, „Zejména šestý cíl slibuje „[zajistit dostupnost a udržitelné hospodaření s vodou a hygienickými zařízeními pro všechny](#)“, což je jedno z těch nevinně znějících prohlášení, za nimiž se skrývá mnohem [hanebnější program monopolizace zdrojů](#) a [kontroly populace – tyranské cíle](#) charakteristické pro mnoho cílů udržitelného rozvoje.

Mezitím jsem se zděšením sledoval, jak cíle udržitelného rozvoje začínají stále více zasahovat do každodenního života v Japonsku. Není vůbec neobvyklé vidět reklamu na výrobek s charakteristickými barevnými rámečky označujícími, který cíl udržitelného rozvoje (nebo cíle udržitelného rozvoje) daný výrobek údajně podporuje (jakkoli slabě), nebo vidět [odznaky na klopeč s](#) duhovým kruhem loga cílů udržitelného rozvoje, které jsou nyní běžnou ozdobou obleků japonských zaměstnanců.

Ale vidět *zde* cíl udržitelného rozvoje? Na ceduli nad pisoárem? Opravdu není místo, kam bychom mohli jít a kde bychom *nebyli* vystaveni této propagandě Agendy 2030 pro udržitelné zotročení a celému tomu Velkému resetu/čtvrté průmyslové revoluci/neo-feudální/transhumanistické noční můry, kterou vyvolává?

Nejpodivnější na tom všem je asi to, že kdybych na tuto šílenost upozornil průměrného člověka, podíval by se na mě, jako bych byl blázen *já*. A kdybych svůj názor podpořil množstvím zdokumentovaných informací o zvrácené povaze této globalistické agendy zastřešené OSN – informací obsažených v mnoha [dokumentárních filmech](#) a [podcastech](#) a [rozhovorech](#) a [článcích na](#) toto téma – nepochybně bych vypadal ještě šíleněji.

„O co jde? Je to jen značka.“

Jak se ukázalo, značka je skutečně značkou. Značkou (znamením), že naše společnost skutečně trpí následky duševní nemoci.

Naši (ne)vůdci jsou psychopati

[Jsou](#) to „bezohlední predátoři, kteří k dosažení svých cílů používají šarm, zastrašování a v případě potřeby i impulzivní a chladnokrevné násilí“.

„[Nemilosrdně](#) si razí cestu životem a zanechávají za sebou širokou stopu zlomených srdcí, zmařených očekávání a prázdných peněženek.“

[Nemají](#) „žádné pocity viny nebo výčitky svědomí bez ohledu na to, co udělají, žádný omezující pocit zájmu o blaho cizích lidí, přátel nebo dokonce členů rodiny“.

Mluvím o politicích? Technokratech? O miliardářských „filantrokapitalistech“? O královské rodině? Kapitánech průmyslu?

Samozřejmě, že ano. Ale mluvím *také* o psychopatech.

Jestli jsou pro Vás překlady hodnotné, zvažte jejich podporu zasláním daru na účet: 2201583969/2010. Nebo přes QR kód [ZDE](#). Děkuji.

Všichni víme, co je to psychopat, nebo si to alespoň myslíme. Jsou to šílení sérioví vrazi s motorovou pilou, jako je Leatherface z *Texaského masakru motorovou pilou*. Nebo jsou to šílení sérioví vrazi s noži, jako Buffalo Bill z *Mlčení jehňátek*. Nebo jsou to šílení sérioví vrazi, kteří stříkají kyselinu a nosí květinu, jako Joker z *Batmana*.

Pokud si však při pomýšlení na psychopata představíme *právě* toto, zjistíme, že jsme opět obětí hollywoodských prediktivních programátorů, kteří si své chápání reality vytvářejí nikoli na základě skutečných, prožitých zkušeností, ale na základě fiktivních postav, které si scénáristé vysnili a promítli na plátno.

Ve skutečném světě jsou psychopati částí populace, která postrádá svědomí. Naprosté většině z nás, kteří svědomí máme a předpokládáme, že vnitřní život většiny lidí je do značné míry podobný tomu našemu, nejsou plné důsledky tohoto zvláštního duševního stavu zřejmé.

Dr. Martha Stoutová, klinická psychologka, která se tomuto tématu věnovala velkou část své kariéry, v knize [Sociopat odvedle](#) ukazuje, co absence svědomí skutečně znamená, a vyzývá čtenáře, aby se [tohoto cvičení](#) zúčastnili:

Představte si – pokud to dokážete -, že nemáte svědomí, vůbec žádné, žádné pocity viny nebo výčitky svědomí, ať uděláte cokoli, žádný omezující pocit zájmu o blaho cizích lidí, přátel nebo dokonce členů rodiny. Představte si, že nemáte žádné potíže se studem, ani jednu za celý svůj život, bez ohledu na to, jaký sobecký, líný, škodlivý nebo nemorální čin jste udělali. A předstírejte, že pojem zodpovědnosti je vám neznámý, pouze jako břemeno, které ostatní zřejmě bez otázek přijímají jako důvěřiví hlupáci. A teď k této podivné fantazii přidejte schopnost zatajit před ostatními lidmi, že vaše psychické složení se od jejich radikálně liší. Protože všichni jednoduše předpokládají, že svědomí je mezi lidmi univerzální, skryt skutečnost, že jste bez svědomí, je téměř bez námahy. V žádném ze svých přání vás nebrzdí pocit viny ani studu a ostatní vás nikdy nekonfrontují kvůli vaší chladnokrevnosti. Ledová voda ve vašich žilách je natolik bizarní, natolik se vymyká jejich osobní zkušenosti, že váš stav málokdy vůbec tuší.

Možnosti manipulace, podvodů, násilí a destrukce, které tento stav přináší, by měly být zřejmé. A skutečně, jak ukazuje řada knih psychologů a výzkumníků zabývajících se psychopatií – od zásadního díla Howarda Cleckleyho [Maska přičetnosti](#) z roku 1941 přes populární knihu Roberta Harea [Bez svědomí](#) až po opus Andrewa Lobaczewského zachráněný z popelnice dějin nezávislým nakladatelem, [Politická ponerologie](#) – se v průběhu let opakovaně snažili varovat veřejnost, že psychopati *existují*, představují asi 4 % populace a jsou zodpovědní za velkou část chaosu v naší společnosti.

Jak tedy poznáme, kdo je psychopat? Jak si asi dokážete představit, je to velmi sporná otázka. Ačkoli se nabízejí různá biomedicínská vysvětlení tohoto stavu – například dysfunkce [amygdaly a ventromediální prefrontální kůry](#) – a v posledním půlstoletí byly provedeny [desítky studií, které](#) měly určit vztah mezi fyziologií mozku a psychopatií, psychopatie se nejčastěji diagnostikuje pomocí Kontrolního seznamu psychopatie, revidovaného, známého jako PCL-R.

PCL-R, který vytvořil Robert Hare – nejvlivnější badatel v oblasti psychopatie v posledním půlstoletí -, zahrnuje mimo jiné polostrukturovaný rozhovor, v němž se testuje [20 osobnostních rysů](#) a zaznamenaných projevů chování, od „egocentrismu/velkolepého pocitu vlastní hodnoty“ přes „patologické lhaní a podvody“ až po „nedostatek výčitek svědomí nebo viny“ a „problémy s chováním v raném věku“.

Ačkoli žádný z těchto osobnostních rysů sám o sobě nevypovídá o psychopatii, pro diagnostiku tohoto stavu se používá přítomnost určitého počtu těchto rysů (odpovídající skóre 30 a více v testu PCL-R).

Jaký by byl výsledek průměrného politika v tomto testu? Podívejme se na to.

Egocentrismus / velkolepý pocit vlastní hodnoty?

[Souhlasí.](#)

Patologické lhaní a podvody?

[Souhlasí.](#)

Podvodný / nedostatek upřímnosti?

[Souhlasí.](#)

Nedostatek výčitek svědomí nebo viny?

[Souhlasí.](#)

Bezcitnost / nedostatek empatie?

[Souhlasí.](#)

Parazitický životní styl?

Není to definice [kariérního politika](#)?

Problémy s chováním v raném věku?

[Souhlasí.](#) (<Vlastně je to [přímo ze Stoutovy knihy](#)... ale její příběh o chlapci, který používá petardy „Star-Spangled Banner“ v krabici s lebkou a zkříženými hnáty, aby odpálil žáby, je jen „složený“ případ, který samozřejmě nemá představovat nikoho konkrétního.)

Mohl bych pokračovat, ale představu máte.

Abychom byli spravedliví, seznam ojedinělých příkladů podobného chování politiků nestačí k tomu, abyste někoho diagnostikovali jako psychopata, a sám o sobě by vás neměl o ničem přesvědčit. Stejně tak by vás neměli přesvědčit psychologové, kteří nabízejí svůj odborný názor na politiky, které sami nevyšetřovali – jako neuropsycholog Paul Broks, který v roce 2003 spekuloval, zda je Tony Blair „[Pravděpodobný psychopat?](#)“, nebo profesor psychologie David T. Lykken, který v knize *Handbook of Psychopathy* tvrdí nejen to, že Stalin a Hitler byli vysoce funkční psychopati, ale že Lyndon B. Johnson „byl [příkladem tohoto syndromu](#)“.

Lze se tedy domnívat, že psychopati jsou v politické třídě zastoupeni nadměrně? [Podle Marthy Stoutové](#) ano:

Ano, politici jsou častěji než lidé v běžné populaci sociopati. Myslím, že nenajdete odborníka v oblasti sociopatie/psychopatie/antisociální poruchy osobnosti, který by to zpochybnil. . . . To, že malá menšina lidských bytostí doslova nemá svědomí, bylo a je pro naši společnost hořkou pilulkou, kterou musí spolknout – ale vysvětluje to mnoho věcí, z nichž bezostyšně prolhané politické chování je jednou z nich.

Ať už to stojí za cokoli, někteří členové britské vlády s tím zřejmě souhlasí. V roce 1982 jeden z úředníků britského ministerstva vnitra [navrhl](#) „nábor psychopatů, kteří by pomohli obnovit pořádek v případech, že by Anglii zasáhl ničivý jaderný útok“. A odůvodnění tohoto překvapivého návrhu tohoto úředníka? Skutečnost, že psychopati „nemají žádné city k druhým ani morální kodex a bývají velmi inteligentní a logičtí“, znamená, že by byli „velmi dobří v krizových situacích“.

Jistě, apriorní argumenty pro užitečnost psychopatických rysů v politických funkcích jsou poměrně zřejmé, ale empirická data, která by tuto intuici potvrdila, se shánějí obtížně. Koneckonců, politici, šéfové firem, královské rodiny a bankéři před nástupem do funkce nebo funkce nepodstupují test PCL-R.

Nicméně řada výzkumníků nabídla některé údaje, které podporují tezi o politické a firemní psychopatii. Patří mezi ně např:

- Clive Boddy, profesor na Anglia Ruskin University, který [tvrdí](#), že „důkazy o existenci úřednických psychopatů pocházejí z mnoha studií, které zjistily psychopatii mezi úředníky“;

- Dr. Kevin Dutton, psycholog z Oxfordské univerzity, který použil standardní psychometrický nástroj – Psychopathic Personality Inventory (Revised) – k [hodnocení řady současných i historických politických osobností](#), zjistil, že Donald Trump, Hillary Clintonová a Ted Cruz dosáhli v testu poměrně vysokého skóre (spolu s Winstonem Churchillem, Adolfem Hitlerem a Saddámem Husajnem);
- Scott O. Lilienfeld, profesor psychologie na Emeryho univerzitě, který vedl [studii](#) 43 amerických prezidentů až po George W. Bushe, v níž prokázal, že některé psychopatické osobnostní rysy přímo souvisejí s politickým úspěchem, a
- Ryan Murphy, odborný asistent na Southern Methodist University, jehož [studie z roku 2018](#) dospěla k závěru, že ve Washingtonu, D.C., je [nejvyšší výskyt osobnostních rysů odpovídajících psychopatii](#) v kontinentálních USA (a také zjistil, že koncentrace právníků koreluje s výskytem psychopatie v dané geografické oblasti).

Dokonce i Robert Hare – který je spoluautorem jedné z mála [empirických studií](#) potvrzujících vyšší výskyt psychopatických rysů mezi podnikovými profesionály v manažerských výcvikových programech než v běžné populaci – řekl, že lituje, že většinu své kariéry strávil studiem psychopatů ve vězení namísto psychopatů na pozicích politické a ekonomické moci. Když byl dotázán na tuto lítost, [poznámenal](#), že „sérioví vrazi ničí rodiny“, zatímco „psychopati z korporací a politici a náboženští psychopati ničí ekonomiky. Ničí společnosti.“

Skutečnost, že klíčové pozice politické, finanční a korporátní moci v naší společnosti ovládají psychopati, jistě pomáhá vysvětlit, proč je naše společnost tak hluboce nemocná, jak my nepsychopati víme. Pro ty, kteří stále věří, že naši nemocnou společnost lze vyléčit pomocí politického procesu, se tato zpráva zdá být tou nejhorší, jakou si lze představit.

. . . Ale je to ještě horší. Tito politici psychopati nejenže *ničí* společnosti. *Přetvářejí* společnosti k obrazu svému.

Projekce psychopatů

V psychologii se „projekcí“ rozumí přenášení vlastních pocitů na jinou osobu.
Jak [vysvětluje](#) *Psychology Today*:

Tento termín se nejčastěji používá k popisu obranné projekce – přisuzování vlastních nepřijatelných potřeb druhému člověku. Například pokud někdo neustále šikanuje a zesměšňuje svého vrstevníka kvůli jeho nejistotě, může šikanující promítat svůj vlastní boj se sebeúctou do druhé osoby.

Tento koncept projekce nám umožňuje lépe pochopit, proč političtí psychopati patologizují konspirační teoretiky a politické odpůrce: promítají své vlastní duševní poruchy do svých ideologických oponentů.

Existuje však ještě jeden smysl, v němž psychopati „promítají“ svou patologii na světovou scénu. Víte, psychopati nevyužívají pouze svého nedostatku svědomí k získání politické nebo ekonomické moci. Využívají tuto moc k tomu, aby utvářeli organizaci, kterou vedou, jako projekci svých vlastních psychopatických sklonů.

V [jedné památné scéně](#) dokumentárního filmu *Korporace* z roku 2003 Robert Hare poukazuje na to, že korporace pod vedením psychopata může být sama diagnostikována jako psychopatická. Egocentrické a narcistické sklony šéfa psychopata se tak odrážejí ve vývoji vztahů korporace s veřejností. Schopnost psychopata bez pocitu viny klamat a manipulovat s druhými se odráží v reklamních a marketingových materiálech společnosti. Ochota psychopata páchat bez studu zločiny při sledování svých cílů nachází svou obdobu v ochotě korporace hrubě porušovat zákony. A naprostý nedostatek lítosti psychopata nad svými zločiny se odráží v cynické kalkulaci korporace, že pokuty a tresty za její nezákonné činy jsou pouze „náklady na podnikání“.

Psychopat se však nezastaví u toho, že z organizace udělá projekci své zvrácené osobnosti. Ať už jde o podnik, banku, nebo v případě politického psychopata o celý národ, organizace pod jeho kontrolou nakonec začne měnit charakter a chování zaměstnanců nebo občanů, které má pod palcem.

Myšlenka, že psychopatické systémy mohou přimět nepsychopaty jednat jako psychopaty, může být na první pohled v rozporu s našimi morálními intuicemi. Jistě, uvažujeme, že lidé jsou buď „dobří lidé“, nebo „špatní lidé“. Jsou buď psychopatičtí, nebo přičetní. Buď jsou typem člověka, který spáchá hrozný zločin, nebo nejsou.

Jak se však ukázalo, výzkum „[sekundární psychopatie](#)“ ukázal, že naše úvahy jsou mylné. Tato kategorie psychopatie, někdy označovaná jako sociopatie, má odlišit primární psychopaty – ty, kteří se rodí s „nedostatkem svědomí“ a s ním spojenými neurokognitivními poruchami, o nichž hovoří Hare, Stout a další – od sekundárních psychopatů, u nichž se psychopatické rysy rozvíjejí v důsledku prostředí, v němž fungují.

V průběhu desetiletí bylo provedeno mnoho experimentů, které zkoumaly fenomén sekundární psychopatie a to, jak se „dobří lidé“ mohou dostat do situace, kdy budou dělat „špatné věci“, od zdánlivě všedního Aschova konformistického experimentu, který ukázal, že lidé jsou často ochotni tvrdit a dokonce věřit prokazatelným lžím, aby se vyhnuli porušení skupinového konsenzu, až po skutečně šokující Milgramův experiment, který slavně prokázal, že obyčejní lidé mohou být přiměni k tomu, aby na pokyn autority dávali cizím lidem šoky, o nichž se domnívají, že mohou být smrtelné.

Pro pochopení sekundární psychopatie je však asi nejobjevnější Stanfordský vězeňský experiment.

Tento experiment z roku 1971, který vedl profesor psychologie Philip Zimbardo ze Stanfordu, spočíval v náboru účastníků z místní komunity s nabídkou 15 dolarů na den, aby se zúčastnili „psychologické studie vězeňského života“. Následně byli rekruti prověřeni, aby byli vyloučeni všichni, kteří vykazovali psychické abnormality, a zbývajících kandidátů byli náhodně zařazeni buď jako dozorcí, nebo jako vězni a bylo jim řečeno, aby se připravili na dvoutýdenní život v suterénu Stanfordovy budovy psychologie, která byla přeměněna na provizorní vězení.

Výsledky tohoto experimentu jsou dnes již nechvalně známé. Cvičení, které účastníky vtáhlo do hraní rolí s realistickým překvapivým „zatýkáním“ vězňů skutečnými policisty z Palo Alta, se rychle zvrhlo ve studii krutosti. Vězeňští „dozorcí“ rychle vymýšleli stále sadističtější způsoby, jak si nad „vězni“ upevnit autoritu, a dva ze studentů museli být z vězení „propuštěni“ již v prvních dnech tohoto pokusu kvůli psychickému stresu, který na ně působil. Experiment byl zrušen již po šesti dnech, kdy výzkumníci zjistili, že jak vězni, tak dozorcí vykazovali „patologické reakce“ na situaci v simulovaném vězení.

Jak se to stalo? Jak se jinak průměrní, zdraví mladí muži mohli během necelého týdne zvrhnout v takové barbarství? Ve své knize *The Lucifer Effect: How Good People Turn Evil* (*Luciferův efekt: Jak se dobří lidé stávají zlými*), která dokumentuje tuto studii a jeho následný desetiletý výzkum psychologie zla, se Zimbardo zamýšlí nad tím, jak může systém odrážet patologie těch, kteří ho vytvořili, a jak může tento systém ovlivnit jednotlivce k páchání zlých činů: „Pokud nebudeme citliví na skutečnou moc Systému, která je vždy skryta za závojem tajemství, a plně nepochopíme jeho vlastní soubor pravidel a předpisů, bude změna chování přechodná a situační změna iluzorní.“

Skutečný význam této lekce se projevil o tři desetiletí později, když USA začaly zadržovat vězně v irácké věznici Abú Ghrajb. Na fyzické, psychické a sexuální týrání vězňů v Abú Ghrajb upozornil svět v dubnu 2004, kdy byly v amerických médiích poprvé zveřejněny grafické záběry zneužívání.

Veřejnost si opět začala klást otázku, jak se jinak průměrní mladí Američané a Američanky, kteří byli

do věznice přidělení jako vojenští policisté, mohli dopustit tak neuvěřitelně sadistických činů.

Na tuto otázku částečně odpověděla [zpráva senátního výboru pro ozbrojené služby](#) o zneužívání v Abú Ghrajbě. Zpráva podrobně popisuje, jak tehdejší ministr obrany Donald Rumsfeld schválil žádost o používání „agresivních výslechových technik“ na zadržených osobách, včetně stresových poloh, využívání strachu zadržených osob (např. strachu ze psů) a waterboardingu. Vypráví o tom, jak Rumsfeld k doporučení žádosti připojil ručně psanou poznámku o omezení používání stresových poloh na vězně: „Stojím 8-10 hodin denně. Proč je stání omezeno na 4 hodiny?“

A [odsuzuje](#) Rumsfelda za to, že vytvořil podmínky, díky nimž by jeho souhlas mohl být vykládán jako *carte blanche* k zahájení mučení zadržených: „Ministr Rumsfeld tyto techniky schválil, aniž by zjevně poskytl písemné pokyny, jak by měly být prováděny.“

Nemělo by nás tedy překvapit, že i při zběžném prozkoumání kariéry Donalda Rumsfelda zjistíme, že vykazoval několik osobnostních rysů uvedených v kontrolním seznamu PCL-R, včetně [patologického lhaní a podvodů](#), [bezcitného chování](#) a [neschopnosti přijmout odpovědnost za své činy](#).

Spojitosť mezi Stanfordským vězeňským experimentem a událostmi v Abú Ghrajbě neunikla pozornosti vyšetřovatelů. Takzvaná „[Schlesingerova zpráva](#)“ o zneužívání vězňů obsahovala celou přílohu, v níž byl popsán stanfordský experiment a jeho poznatky o tom, jak lze u osob pracujících v systému nebo instituci vyvolat sekundární psychopatii.

Pozornosti veřejnosti neuniklo ani spojení mezi Stanfordem a Abú Ghrajbem. Po odhalení zneužívání v Abú Ghrajbě v roce 2004 [vzrostla](#) návštěvnost webových stránek Stanfordského vězeňského experimentu [na 250 000 zobrazení denně](#).

Většina veřejnosti však neví, že Stanfordský vězeňský experiment financoval Úřad pro námořní výzkum, který [poskytl grant](#) „na studium antisociálního chování“. Zdá se, že vojenští psychopati si z tohoto experimentu *jistě* vzali ponaučení a pak je okamžitě využili jako zbraň.

Ať už je to jakkoli, ačkoli žádný z těchto experimentů nebo výzkumů neosvobozuje žádného jedince od zlých skutků, které spáchal, tato zjištění vrhají světlo na problém sekundární psychopatie.

Nakolik je šílenství naší společnosti projekcí psychopatů, kteří ji řídí?

Vládnou šílenci

V tomto bodě naší studie jsme dospěli k závěru, který je stejně překvapivý jako nepopíratelný: Když žijeme a pracujeme pod jejich šíleným systémem kontroly, riskujeme, že se sami staneme šílenci.

Ještě horší je, že posledních několik let covidového šílenství nám ukázalo, že političtí psychopati zdokonalují své zbraně psychologické kontroly a že velké procento veřejnosti je více než šťastné, že se může stát vykonavatelí biobezpečnostního vězeňského státu.

V závěru tohoto seriálu se budeme zabývat patokracií (pozn. vláda psychopatů), kterou tito političtí psychopati vytvořili, a diskutovat o tom, jak se můžeme vymanit z blázince, který vytvářejí.

Zůstaňte naladěni...

AUTOR: James Corbett

[ZDROJ](#)

Překlad: David Formánek/otevrisvoumysl.c